

Børnearbejde – hvor går grænsen?

I juni fortalte jeg om vores børnepasningsudfordring, da vores unge pige pludseligt forlod os. Vi var heldige, at en af vores kollegers kone har gode fornemmelser for at finde unge piger til familier som vores. Roda har nu været hos os i 4½ måned, og børnene er glade for hende. Ja, dette er et af de vigtige kriterier... ud over, at det er en stor fordel, at vi kan stole på hende og at hun kan kende forskel på hendes og vores!

I den seneste tid har jeg ikke kunnet lade være med at tænke lidt over begrebet børnearbejde og hvor grænsen går. Hvis vi tager Roda, som er 17 år, så opfatter jeg hende som en au pair. Hun er naturligvis ikke rigtig voksen, men hun er heller ikke et barn.

At bo hos en anden familie er ikke så ualmindeligt i Karagwe, som det ville være i Danmark. Mange har deres nevøer eller niecer boende, hvis dette er mere hensigtsmæssigt i forhold til eksempelvis skolegang. Roda ser os derfor som sin nye familie og kalder os også "far" og "mor". Hun har sit eget værelse (hvad ingen af os andre har! 😊) og er den del af familiefællesskabet – om det handler om at tage på tur eller spise sammen til måltiderne kommer ud på et.

Grunden til at jeg er kommet til at tænke over det med børnearbejde er, at Rodas lillesøster på 13-14 år arbejder i en anden familie her i nærheden. Som Roda passer hun børn. Selvom det er kutyme her, at store søskende tager sig af mindre søskende, så virker Rodas lillesøster meget som et barn, der passer en baby. Hun har kun lige afsluttet sin 7. klasses afgangseksamen.

Men selvom jeg måske nok synes, at Rodas lillesøster er ung og at det måske er på grænsen til børnearbejde, så er det vigtigt at kigge lidt nærmere på pigernes situation, inden man (jeg!) bliver for hellig. Roda er kommet til os, da hendes forældre ikke har råd til at sende hende i skole. Derfor er det bedre at Roda kommer ud at "tjene". Dette giver også en mund mindre at mætte derhjemme. Jeg kan forestille mig, at det samme argument gælder for hendes lillesøster. Deres ældste søster er blevet tidligt gift, og Roda passede hendes børn, inden hun kom til os. Forskellen ved at være hos os er, at hun får en indtægt og ikke blot mad og tag over hovedet. På den måde kan Roda bidrage til den af sine brødre, der har fået mulighed for at gå i secondary school (svarende til 8.-11. klasse).

Når jeg sidder og fortæller om Rodas situation, så kan man (som læser) måske godt tænke, at det da er lidt hårdt, men at forstå det helt, kan være svært. Hvis du så forestiller dig, at det er DIT barn, som du ikke kan finde mad til, eller penge til skolegang til. Hvad vil du så gøre? Vil du lade det blive hjemme os dig, hvor det kun vil kunne få 1-2 måltider om dagen og med risiko for at det ikke kan komme på hospitalet, når det bliver sygt? Eller vil du sende det til en familie, hvor du ved, at det vil få mindst 3 måltider om dagen, det vil kunne komme på hospitalet, og det vil få en lille indtægt, som kan supplere familiens økonomi? Hvad vil du vælge? Og hvor er det så at grænsen går for om det er at have fokus på barnets tarv eller, om det er børnearbejde?